

Arrest

nr. 336 058 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2024 dient de verzoekster, die de Albanese nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij verzoekt met name om de gezinshereniging met haar minderjarige dochter, die de Italiaanse nationaliteit heeft.

Op 6 mei 2025 wordt deze aanvraag geweigerd. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 14 mei 2025 en luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.10.2024 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: A.

Geboortedatum: (...) 1994

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...) 2500 LIER

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar kind G. K. (RR: xxx) van Italiaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon zelf nog maar pas het verblijfsrecht heeft verworven in hoedanigheid van descendent van G. Y. (RR: ...), diens Italiaanse vader. De verklaring van inschrijving daartoe dateert van 02.09.2024. In het kader van haar verklaring van inschrijving dienden geen bestaansmiddelen voorgelegd te worden.

Art. 7, 2 van de richtlijn 2004-38 stelt het volgende: "Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c)." Er wordt met andere woorden niet verwezen naar onderdeel d) hetwelke specifiek gaat over EU-burgers die zelf als familielid van een burger van de Unie het verblijfsrecht verwerven. De richtlijn voorziet dus niet in cascade gezinshereniging.

Het is dus niet mogelijk voor referentiepersoon om zich te laten vervoegen door een gezinslid, referentiepersoon kan aldus in feite het recht op gezinshereniging niet openen voor betrokkene. Dat blijkt ook uitdrukkelijk uit art. 40bis, §2, 5° waar betrokkene toepassing van wenst te maken, hetwelke immers het volgende bepaalt: "de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen."

In tweede instantie, voor zover DVZ er van zou moeten uitgaan dat referentiepersoon inmiddels als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient beschouwd te worden en zij in die zin het recht op gezinshereniging zou moeten kunnen openen voor haar moeder, is tevens artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing: "Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult (...): 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn." Vooreerst liggen geen bewijzen van ziektekostenverzekering van het ganse gezin voor zoals nochtans uitdrukkelijk bepaald. Aan deze voorwaarde is dus niet voldaan.

Omtrent de bestaansmiddelen waar het kind over zou kunnen beschikken dient opgemerkt te worden dat er stavingsstukken werden voorgelegd die wijzen op tewerkstelling van de moeder van referentiepersoon. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat zij aanvankelijk als arbeider aan de slag ging, maar sinds januari als zelfstandige aan de slag ging. Dit wordt ook bevestigd door nazicht in de Dolsis-databank: de tewerkstelling als arbeider nam een einde op 31.12.2024. Met de loonfiches in de hoedanigheid van arbeider kan dan ook geen rekening worden gehouden bij onderhavige aanvraag, er kan immers enkel rekening gehouden worden met actuele bestaansmiddelen.

Verder werd een attest van Liantis voorgelegd waaruit blijkt dat de vennootschap instaat voor betaling van de sociale bijdragen voor mevrouw (de grootorde van de bijdragen kan echter niet blijken) en werden loonfiches voorgelegd als bedrijfsleider.

Voor zover men bestaansmiddelen wenste aan te tonen uit een zelfstandige activiteit dient opgemerkt te worden dat de bewijsstukken die betrokkene en referentiepersoon daaromtrent voorleggen, geen zicht geven op de effectieve netto-bestaansmiddelen die de moeder van referentiepersoon uit die activiteit zou moeten verwerven. Er kan immers niet blijken dat mevrouw daadwerkelijk de aangehaalde bedragen geheel netto ter beschikking zou kunnen stellen aan haar dochter om in hun levensonderhoud te voorzien. Er zijn immers slechts minimale afhoudingen op de loonfiches voorzien, waardoor niet uit te sluiten valt dat er nog heel wat zal verschuldigd zijn in het kader van de personenbelastingen. Het is pas eens de bedragen in het kader van de personenbelasting konden worden aangegeven bij de FOD Financiën en deze werden geverifieerd dat er werkelijk zicht komt op de nettobestaansmiddelen van de afgelopen periode. Daarvoor is het nog te vroeg gelet op de start van mevrouw in januari 2025. Dit neemt echter niet weg dat er andere documenten hadden kunnen worden voorgelegd die een beeld konden scheppen van de verwachte inkomsten van mevrouw.

Voor zover referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van 1. een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en 2. een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bijkomend dienen 3. recente facturen van sociale bijdragen en 4. een bewijsstuk omtrent wie instaat voor betaling van deze sociale bijdragen te worden voorgelegd, alsook 5. het meest recente aanslagbiljet in de personenbelasting. Het gaat steeds om de combinatie van de aangehaalde stukken die voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke netto-inkomsten uit de zelfstandige activiteit, op basis waarvan vervolgens kan worden beoordeeld of deze voldoende stabiel en toereikend zijn.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen waar de referentiepersoon in hoedanigheid van beschikker over zou kunnen beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — foutieve toepassing van de wet en voorwaarden

toevoegen aan de toepasselijke wettelijke bepalingen - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — onredelijke beslissing — schending art 8 EVRM.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt.

Art 7,2 van de richtlijn 2004-38 stelt het volgende: " Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten , en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c). Er wordt met andere woorden niet verwezen naar onderdeel d) hetwelk specifiek gaat over EU-burgers die zelf als familielid van een burger van de Unie het verblijfsrecht verwerven. De richtlijn voorziet dus niet in een cascade gezinshereniging

het is dus niet mogelijk voor de referentiepersoon om zich te laten vervoegen door een gezinslid; referentiepersoon kan in feite het recht op gezinshereniging niet openen voor betrokkenen.

Dat blijkt ook uitdrukkelijk uit art 40bis,par2,5° waar betrokkene toepassing van wenst te maken; het welke immers het volgende bepaalt ; " de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40,par 4, eerste lld,2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgisch grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen"

Artikel 7 par 2 van de richtlijn voorziet dat het verblijfsrecht van lid 1 zich uitstrekt tot de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a) b) of c)

Er wordt hierbij alleen verwezen naar de voorwaarden vermeld onder a) of b) of c) van art 7 par 1. Uit de omstandigheid dat in art 7 par 2 niet meer wordt verwezen naar onderdeel d) kan niets afgeleid worden wat in zake dienend zou kunnen zijn.

Dat verzoekster geen verblijfsrecht zou kunnen aanvragen op basis van haar kind als referentiepersoon om reden dat het niet mogelijk is voor een referentiepersoon om zich te laten vervoegen door een gezinslid , volgt niet uit de bewoordingen van art. 40bis par2,5°.

Verzoekster kan dan ook niet begrijpen op basis waarvan de gemachtigde de beslissing waartegen huidig beroep, motiveerde.

In de zin van het gewijzigde art 40bis van de Wet van 15/12/1980 betekent begeleiden ; dat de ouder en kind een gezinscel moeten vormen.

Bij de beoordeling of aan deze voorwaarde legt de zorgvuldigheidsnorm op rekening te houden met de " volledige en alsook met de actuele situatie, zoals zij zich in concreto voordoet " en met al de elementen en documenten die gevoegd werden bij het dossier.

In casu werd deze beoordeling door de gemachtigde niet uitgevoerd.

Verzoekster kan dan ook niet uitmaken op basis van welke redenen, die steun vinden in de wettelijke bepalingen, de aanvraag gezinshereniging geweigerd werd.

Mbt. het bewijs van de ziekteverzekering, stelt verzoekster uitdrukkelijk dat al de documenten , die opgevraagd werden door de Gemeente Lier, effectief bij het dossier werden gevoegd. Volgens verzoekster is het dan ook niet mogelijk dat bepaalde noodzakelijke documenten zouden ontbreken.

Mbt de inkomens voorwaarden werden staving stukken meegedeeld van de tewerkstelling van de moeder van de referentiepersoon.

Zij was tot 31/12/2024 tewerkgesteld als arbeider en thans als bedrijfsleider. Loonfiches als bedrijfsleider werden meegedeeld.

Er werden bijgevolg voldoende bewijzen van stabiele en regelmatige inkomsten meegedeeld.

Dat niet uit te sluiten valt dat er nog heel wat zal verschuldigd zijn in het kader van de personenbelasting " betreft een loutere speculatieve en arbitraire veronderstelling van de gemachtigde, waarvan zelf niet het minste bewijs wordt aangeleverd.

Er werden bedragen ingehouden op de loonfiches en er werd een attest van Liantis voorgelegd , waaruit volgt dat de bijdragen sociale zekerheid als zelfstandige , worden betaald door de vennootschap.

Verzoekster kan dan ook niet begrijpen op basis waarvan de gemachtigde tot zijn besluit komt dat niet bewijs van voldoende en regelmatige inkosten zou meegedeeld zijn.

Er is niet voldaan aan art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Er kan op basis van de bestreden beslissing niet op redelijke wijze aan verzoeker kenbaar gemaakt worden, waarom zij niet zou voldoen aan de gestelde voorwaarden voor de gevraagde gezinshereniging.

Het is in casu niet duidelijk waarop de gemachtigde zich steunde om de aanvraag gezinshereniging te weigeren.

De gemachtigde handelde niet in overeenstemming met de toepasselijke wet en handelde derhalve onzorgvuldig en kwam hij in het licht van de toepasselijke wet tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

Verzoekster beroept zich tevens op art 8 EVRM.

Zij heeft in België een gezinsleven met haar partner en kind; zij vormen een kerngezin de zin van art 8 EVRM.

Uit de rechtspraak volgt dat een gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld.

Er zijn geen uitzonderlijke omstandigheden om het tegendeel te beweren.

De toepassing van art 40bis dient in overeenstemming te gebeuren met de bepalingen van art 8 EVRM.

De gemachtigde heeft in de besteden beslissing nagelaten om een onderzoek te doen naar dit gezinsleven, op het moment van de bestreden beslissing en schendt hierdoor de bepalingen van art. 8 EVRM.

De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM zijn bewezen.

De middelen zijn gegrond."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De aangehaalde "foutieve toepassing van de wet en voorwaarden toevoegen aan de toepasselijke wettelijke bepalingen" betreft geen duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel.

Het enig middel is op dit punt niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu is de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite. De verzoekster maakt met haar betoog ter ondersteuning van het enig middel niet duidelijk waarom de uitgebreide motieven die in de bestreden akte zijn veruitwendigd, haar niet toelaten zich erop te verdedigen, hetgeen de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer daar de verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en van oordeel is dat deze beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel schendt.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de bovenstaande algemene beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het blijkt en staat buiten betwisting dat de verzoekster op 7 oktober 2024 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar hoedanigheid van moeder van een minderjarige Unieburger, met name haar dochter K.G., die de Italiaanse nationaliteit heeft.

Het verblijfsrecht van een vader of moeder van een minderjarige Unieburger wordt naar Belgisch recht geregeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen.

[...]

§ 4. [...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Het artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, waarnaar wordt verwezen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

3.2.4. In de voorbereidende werken inzake artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer 2013-2014, DOC 53 3239/001, 17) kan het volgende worden gelezen:

“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zhu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”

Bij de recente wijziging van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet bij wet van 10 maart 2024 heeft de wetgever herhaald dat het de bedoeling is om te voorzien in een verblijfsrecht in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg draagt voor een minderjarige burger van de Unie. De wetgever heeft de terminologie van deze bepaling willen aanpassen aan geëvolueerde rechtspraak van het Europese Hof van Justitie terzake:

“De wijziging onder c), aangebracht aan artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 5° van de wet van 15 december 1980, heeft tot doel de terminologie van de actueel bestaande bepaling in overeenstemming te brengen met de geëvolueerde rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het afgeleide verblijfsrecht in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg draagt voor een minderjarige burger van de Unie.

Met de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd door de Belgische wetgever, in navolging van het arrest Zhu en Chen (C-200/02, d.d. 19 oktober 2004), voorzien in een afgeleid recht op verblijf in hoofde van de vader of moeder van een minderjarige, economisch niet-actieve burger van de Unie voor zover deze ten zijnen laste is en de vader of moeder daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. Het is aldus de bedoeling van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of de moeder van een minderjarige Unieburger zoals in de zaak Zhu en Chen van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02).

In het arrest “Zhu en Chen” verklaarde het Hof van Justitie voor recht:

“44. In een zaak als aan de orde in het hoofdgeding doet zich juist de tegenovergestelde situatie voor, omdat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de onderdaan van een derde staat, die daadwerkelijk voor de houder zorgt en deze wenst te begeleiden. In deze omstandigheden kan Chen zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn “ten laste” van Catherine in de zin van Richtlijn 90/364 beroepen om een recht van verblijf in het Verenigd Koninkrijk te verkrijgen.

45. Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en Richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er

daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest *Baumbast en R*, reeds aangehaald, punten 71-75).

46. Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en Richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

Het Hof bevestigde dat een dergelijk afgeleid verblijfsrecht niet zijn grondslag vindt in de Burgerschapsrichtlijn doch rechtstreeks voortvloeit uit het primair Unierecht, met name artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Volgens het Hof van Justitie dient te worden voorzien in de mogelijkheid voor een derdelander-ouder, die daadwerkelijk de zorg draagt voor een minderjarige burger van de Unie, om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven wanneer het “niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt”. Het afgeleide verblijfsrecht van de derdelander-ouder wordt, met andere woorden, louter voorzien ter facilitering van het verblijfsrecht van de minderjarige burger van de Unie.

Het afgeleide verblijfsrecht voor de ouder van de minderjarige burger van de Unie, in de zin van artikel 40bis, § 2, onder 5°, van de wet van 15 december 1980, werd met de wet van 19 maart 2014 voorzien met als doel het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn aan het Europees burgerschap van de minderjarige burger van de Unie te garanderen en in het bijzonder het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten waarvan de minderjarige burger van de Unie overeenkomstig artikel 21 van het VWEU geniet.

De ratio hiervoor betrof het gegeven dat de minderjarige burger van de Unie – a fortiori wanneer het een kind van jonge leeftijd betreft – niet in staat zou zijn om in de gastlidstaat te verblijven en er te genieten van diens recht van vrij verkeer en verblijf in de zin van artikel 21 VWEU, wanneer deze niet begeleid wordt door de persoon die de daadwerkelijke zorg voor hem draagt. Het recht op vrij verkeer en verblijf dat de minderjarige burger van de Unie ontleent aan artikel 21 VWEU, zou aldus zijn nuttig effect verliezen als de zorgdragende ouder geen verblijfsrecht kan verkrijgen in de gastlidstaat.

Sinds het arrest *Zhu en Chen* (C-200/02, d.d. 19 oktober 2004), bevestigde het Hof van Justitie haar eerdere rechtspraak doch voerde zij systematisch de voorwaarde in dat de ouder, onderdaan van een derde land, die in aanmerking wenst te komen voor een afgeleid recht op verblijf in de zin van artikel 21 van het VWEU, de daadwerkelijke zorg dient te dragen voor de minderjarige burger van de Unie. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelands ouder zich niet kan beroepen op het afgeleide verblijfsrecht wanneer de daadwerkelijke zorg exclusief door een andere ouder wordt gedragen.

Deze voorwaarde wordt met dit wetsontwerp ingevoerd in de wet van 15 december 1980.

Het concept van “daadwerkelijke zorg” dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven.

Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is.

Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun.

In de zaak C-247/20 (d.d. 10 maart 2022), verklaarde het Europese Hof van Justitie voorts voor recht dat de ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg draagt voor een minderjarige, economisch niet-actieve burger van de Unie tevens over voldoende bestaansmiddelen alsook een ziektekostenverzekering dient te beschikken zolang de minderjarige burger van de Unie niet over een duurzaam verblijfsrecht beschikt.

Volgens het Hof vloeit deze voorwaarde voort uit het gegeven dat artikel 7, lid 1, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn naar analogie van toepassing is en voldaan dient te zijn.

Bijgevolg dient er in concreto te worden nagegaan of de ouder, onderdaan van een derde land, materiële steun biedt aan de minderjarige burger van de Unie en de beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor diens kind te zorgen.

Hiermee bevestigde het Hof haar eerdere rechtspraak in de zaak C-86/12 (d.d. 10 oktober 2013), waarin zij voor recht concludeerde dat wanneer een minderjarige burger van de Unie sedert diens geboorte op het grondgebied van een gastlidstaat verblijft doch niet de nationaliteit van deze lidstaat bezit en bijgevolg evenmin zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend, slechts een afgeleid verblijfsrecht in de zin van artikel 21 VWEU ontstaat in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, die de daadwerkelijke zorg voor hem draagt, wanneer is voldaan aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen en ziektekostenverzekering zoals voorzien in artikel 7, lid 1, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn.

In navolging van deze rechtspraak dient te worden geconcludeerd dat indien de minderjarige Unieburger dan wel zijn verzorgende ouder niet aan de bestaansmiddelenvereiste voldoen, het afgeleide verblijfsrecht in hoofde van de zorgdragende ouder kan worden geweigerd daar wordt aangenomen dat deze zich, ter vrijwaring van de minderjarige burgers' recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie in haar geheel, nog steeds kan richten tot de lidstaat van nationaliteit van de minderjarige burger alwaar de ouder, conform artikel 20 VWEU, aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht (zie arrest "Alokpa en Moudoulou", C-86/12, d.d. 10 oktober 2013, punten 33-35).

Volgens het Hof van Justitie voorkomt artikel 20 VWEU dat het recht van verblijf op het grondgebied van de gehele Europese Unie in het gedrang zou komen daar dit afgeleide verblijfsrecht de lidstaat van nationaliteit van de burger van de Unie verplicht om rekening te houden met de afhankelijkheidsrelatie tussen de minderjarige Unieburger en de ouder in kwestie.

Als tweede wijziging aan de bepaling van artikel 40bis, § 2, eerste lid, onder 5° van de wet van 15 december 1980, wordt de verouderde term "hoederecht" vervangen door "ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring" om de terminologie die doorheen de wet van 15 december 1980 wordt gehanteerd te harmoniseren. Het ouderlijk gezag omvat niet alleen het recht van materiële bewaring (voorheen het hoederecht genoemd), maar bevat ook andere prerogatieven die onontbeerlijk zijn om de daadwerkelijke zorg voor het kind op zich te kunnen nemen. De verzorgende ouder moet dus het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over het kind uitoefenen, al dan niet gedeeld met de andere ouder van de minderjarige Unieburger. Bij een (gehele of gedeeltelijke) ontzetting uit het ouderlijk gezag dient immers te worden verondersteld dat de ouder van wie het ouderlijk gezag beperkt werd niet meer de daadwerkelijke zorg voor het kind op zich kan nemen zoals beoogd in de rechtspraak van het Hof en aldus ook geen afgeleid verblijfsrecht kan genieten krachtens artikel 21 van het VWEU." (Parl.St. Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, 37-41)

In het arrest Zhu en Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, Jur. 2004, I-9925) wordt het volgende gesteld:

"45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven."

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 in de zaak *lida* (zaak C-40/11) wordt verwezen naar de zaak *Zhu en Chen*. Meer bepaald kan hierin het volgende worden gelezen:

“66 Vooraf zij opgemerkt dat de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen geen autonome rechten verlenen.

67 Net zoals de rechten die richtlijn 2004/38 verleent aan de familieleden met de nationaliteit van een derde land van een burger van de Unie, die begunstigde van de richtlijn is, zijn de eventuele rechten die de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen verlenen, namelijk geen persoonlijke rechten van deze staatsburgers, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van de vrijheid van verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 5 mei 2011, McCarthy, C-434/09, Jurispr. blz. I-3375, punt 42, en arrest Dereci e.a., reeds aangehaald, punt 55).

68 Zoals in punt 63 van het onderhavige arrest is uiteengezet, berusten de doelstelling en de recht-vaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken.

69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest Zhu en Chen, reeds aangehaald, punt 45).”

Ook in het arrest *Alokpa* (HvJ 10 oktober 2013, C-86/12) wordt de rechtspraak van de zaak *Zhu en Chen* hernomen. Het Hof van Justitie heeft in dit arrest het volgende overwogen:

“28 Bijgevolg heeft het Hof geoordeeld dat de omstandigheid dat een daadwerkelijk voor een minderjarige burger van de Unie zorgende ouder – onderdaan van een lidstaat of van een derde staat – niet met deze burger in het gastland mag wonen, het recht van verblijf van deze burger ieder nuttig effect ontnemt aangezien het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk voor hem zorgt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie reeds aangehaalde arresten Zhu en Chen, punt 45, en lida, punt 69).

29 Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht in het gastland verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat en die aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, sub b, van deze richtlijn voldoet, kan de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, op grond van diezelfde bepalingen met deze burger in het gastland verblijven (zie in die zin arrest Zhu en Chen, punten 46 en 47).”

De Raad leidt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie af dat het voor de beoordeling of ieder nuttig effect wordt ontnomen van het recht van verblijf (op grond van artikel 21 van de VWEU) in het gastland van een minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, niet zozeer van belang is of die onderdaan voor dat verblijfsrecht slechts op zijn ouder-derdelander is aangewezen, maar of die ouder daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt. Weliswaar was de feitelijke situatie in de zaken die hebben geleid tot de arresten *Zhu en Chen* en *Alokpa* zo dat slechts één ouder de daadwerkelijke zorg had over de betreffende kinderen die onderdanen waren van een andere lidstaat en die kinderen zodoendeop die ene ouder waren aangewezen. Maar in de zaken die hebben geleid tot het arrest van het Hof van 17 september 2002, C-413/99, inzake *Baumbast en R*, waarnaar het Hof in het arrest *Zhu en Chen* heeft verwezen, woonden beide ouders van de betreffende kinderen (al dan niet samen) in het gastland en heeft het Hof die omstandigheid kennelijk niet van belang geacht voor die beoordeling.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd in het licht van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie die een eenvormige uitlegging geeft aan deze bepaling. De lidstaten, inclusief nationale rechters, zijn er immers toe gehouden om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en precificeert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip

van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 7, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) niet relevant is. De verzoekster vroeg immers niet het verblijfsrecht aan dat inherent zou zijn aan enige hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Unieburger als bedoeld in artikel 7, lid 1, onder d), van de Burgerschapsrichtlijn (hetgeen inderdaad niet in artikel 7, lid 2, van deze richtlijn zelve is voorzien), maar zij beriep zich op het door de Belgische wetgever in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsrecht voor derdelanders die de ouder zijn van een minderjarige Unieburger en die zich bevinden in de situatie zoals deze in de zaak "*Zu en Chen*" van het Hof van Justitie.

Aangezien de Belgische wetgever met artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht heeft bekrachtigd voor ouders van minderjarige Unieburgers die zich bevinden in de situatie zoals deze in de zaak "*Zhu en Chen*" van het Hof van Justitie, brengt de verzoekster ook terecht naar voor dat uit het voornoemde artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5° niet volgt dat zij geen verblijfsrecht zou kunnen aanvragen in functie van haar minderjarige dochter als referentiepersoon.

De bestreden beslissing is op deze punten ondeugdelijk gemotiveerd.

Deze vaststelling kan echter op zich nog niet leiden tot de nietigverklaring. De verweerder heeft zich immers niet beperkt tot deze ondeugdelijke motivering, doch er wordt (in tweede instantie) ook inhoudelijk geantwoord op verzoeksters verblijfsaanvraag. Hierbij wordt onder meer vastgesteld dat de verzoekster nagelaten heeft om een bewijs over te maken van de ziektekostenverzekering van het ganse gezin. De verzoekster brengt hiertegen in dat alle documenten die opgevraagd werden door de gemeente Lier ook effectief bij het dossier werden gevoegd. Volgens de verzoekster is het daarom niet mogelijk dat er bepaalde noodzakelijke documenten zouden ontbreken.

De vaststelling dat de verzoekster geen bewijs van ziektekostenverzekering heeft overgemaakt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers niet dat de verzoekster in het kader van de voorliggende verblijfsaanvraag een bewijs heeft overgemaakt dat zij en haar dochter (dit is de referentiepersoon) in België beschikken over een ziektekostenverzekering die alle kosten dekt. De verzoekster beperkt zich voorts tot de vage bewering dat zij alle documenten heeft overgemaakt die door de gemeente Lier werden opgevraagd. Het formuleren van eigen aannames en loutere beweringen zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (*cf.* RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

Het gegeven dat de bijlage 19*ter* die door de gemeente Lier werd afgegeven op 7 oktober 2024 zelve niet uitdrukkelijke de vraag vermeldt om binnen de drie maanden een bewijs van ziektekostenverzekering bij te brengen, doet geen afbreuk aan de zorgvuldigheid van de vaststellingen in de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De vreemdeling moet dus zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het onderbouwen van deze of gene verblijfsaanvraag. Het kwam dus aan de verzoekster zelf toe om er zich van te vergewissen dat zij de nodige documenten heeft overgemaakt opdat de verweerder kan beoordelen of zij aan de *in casu* toepasselijke wettelijke verblijfsvoorwaarden voldoet. Artikel 40*bis*, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat "*(h)et in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 1, beschikt, het bewijs (moet) leveren dat hij (...) beschikt (...) over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt*". De bewijslast terzake ligt derhalve duidelijk bij de verzoekster zelve. Zij hoeft dan ook door de diensten van de gemeente, bij de afgifte van de bijlage 19*ter*, niet uitdrukkelijk te worden uitgenodigd om de door de wet opgelegde bewijsstukken aan te leveren. In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting kan zij haar verzuim om een bewijs van ziektekostenverzekering bij te brengen, niet vergoelijken door enkel te stellen dat zij de documenten heeft overgemaakt die door de gemeente Lier werden opgevraagd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel kan op dit punt dan ook niet worden aangenomen.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet duidelijk voorziet in drie cumulatieve voorwaarden om een verblijfsrecht te genieten als ouder (derdelander) van een minderjarige Unieburger. De verzoekster moet met name, om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind met de Italiaanse nationaliteit te kunnen laten gelden, op grond van artikel 40*bis*, §§ 2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet

aantonen i) het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over haar kind uit te oefenen, ii) de daadwerkelijke zorg over haar kind te dragen, iii) over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk en iv) over een ziektekostenverzekering te beschikken die alle risico's in België dekt. Het gaat om cumulatieve voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan.

De voorwaarde te beschikken over een passende ziektekostenverzekering wordt ook in de voorbereidende werken (zie *supra*) duidelijk naar voor geschoven. Deze voorwaarde ligt in lijn met de hierboven en in de voorbereidende werken besproken rechtspraak van het Hof van Justitie.

De vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over een ziektekostenverzekering voor haarzelf en haar kind, is in het licht van de artikelen 40*bis*, §2, eerste lid, 5° en 40*bis*, §4, van de Vreemdelingenwet dan ook afdoende en op zich reeds determinerend om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Derhalve heeft de verzoekster geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van haar kritiek aangaande de beoordeling van de overige voorwaarden die thans overtuigend blijken te zijn, zoals de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen.

De raadvrouw die ter terechtzitting verschijnt, werd hieromtrent bevraagd en heeft zich beperkt tot de loutere bewering dat het bewijs van de ziektekostenverzekering wel werd bijgebracht. Deze bewering wordt echter niet ondersteund door enig begin van bewijs en zij strookt niet met de gegevens van het administratief dossier. Er wordt niet aangetoond welk belang de verzoekster nog zou kunnen doen gelden bij haar kritiek op de overige inhoudelijke weigeringsmotieven.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel kan voor het overige derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

3.2.5. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij wijst op een gezinsleven in België met haar partner en kind. Zij stelt dat zij een kerngezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de gezinsband tussen ouder en minderjarig kind in principe wordt verondersteld en dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM dient te worden toegepast. De verzoekster meent dat artikel 8 van het EVRM is geschonden doordat de gemachtigde naliet om onderzoek te doen naar dit gezinsleven.

De verzoekster kan in de bestreden akte echter geen belangenafweging verwachten in het licht van artikel 8 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen terugkeerverplichting oplegt en zij slechts het antwoord betreft op de specifieke verblijfsaanvraag die door de verzoekster werd ingediend op grond van artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Om op grond van voormeld artikel een verblijfskaart te verkrijgen, dient in elk geval te zijn voldaan aan de desbetreffende, cumulatieve, voorwaarden die in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet zijn bepaald (zie *supra*). Indien hieraan niet is voldaan, zoals *in casu*, dan dient de aanvraag te worden afgewezen. Hierbij is de verweerder niet verplicht om te motiveren of er in het concrete geval van de verzoekster een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting bestaat om de verzoekster alsnog tot een verblijf in België te machtigen met het oog op het ontplooiën of verderzetten van een gezinsleven in België. Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 5° en §4 van de Vreemdelingenwet laten immers niet toe de specifieke verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te leveren wars van de bij wet voorziene verblijfsvoorwaarden en louter op grond van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Indien de verzoekster meent dat zij, hoewel niet is voldaan aan de cumulatieve wettelijke verblijfsvoorwaarden voorzien in artikel 40*bis*, §§ 2, eerste lid, 5° en §4, van de Vreemdelingenwet, niettemin in België aanspraak kan maken op een verblijfsrecht omwille van haar banden met haar kind en partner, dan kan zij een andere verblijfsaanvraag indienen. Alsdan kan de verzoekster alle nuttige gegevens naar voor brengen om te onderbouwen op welke aan artikel 8 van het EVRM gerelateerde gronden zij in aanmerking meent te komen voor een machtiging tot verblijf in België. Bij gebrek aan dergelijke aanvraag en bij afwezigheid van een terugkeerverplichting kan van de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM worden verwacht.

De Raad wijst er tevens op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014,

Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben derhalve het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa/Nederland, § 81; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse / Nederland, § 101).

Het is derhalve niet aangetoond dat artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing is geschonden.

3.3. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftieng door:

C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE